

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 133.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939603184/facsimile.pdf> (tilgået 28. november 2021)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

slægt. Vilde De aabne Deres Hjerter for det Ideal – saa gjorde De Englene i Himlen en glad Dag – og De selv vilde styrkes til al god Gjerning paa Jorden. Men et Ideal, der tillukker Deres Hjerter for alt det Gode i denne Verden, og bereder Dem Død og Fordømmelse i den anden – det advarer jeg Dem for, som en Ven. Hengiv ikke Liv og Sjæl til det Phantom! kunde De trænge igjennem den smukke Yderside, saa vilde De finde det hult og tomt, som Ellefølker i de gamle Viser». Han havde talt med overordentlig Iver, og reiste sig for at gaa; men Tyra, som trods den Bevægelse, hvormed hun hørte paa hans heftige Tale, ikke kunde undertrykke et Smil, reiste sig ligeledes og sagde, idet hun greb hans Haand: »Kjære Pastor Frank! vær ikke vred paa mig og mit stakkels Ideal – jeg beder om Amnestie for os begge! Det tillukker ikke mit Hjerter for alt det Gode, der findes i denne Verden – men det forsoner mig med det, som ikke er godt! det har lært mig ikke at hade mine Fjender! Jeg er ingen Martyrnat, der kan leve for at gavne og oplyse dem, der miskjender og foragter mig. Jeg vil helst gjengælde ondt med ondt, og Spot med Had! Men det maa De tro, at mit Hjertes Ideal har frelst det fra Fortvivlelse, Vantro, Menneskehad – og givet mig Haab og evig Glæde istedet. O, om jeg ikke maatte takke det for andet –, saa var jeg det dog i Liv og Død Tak skyldig for det Onde, jeg ikke har gjort!« – Hun talte med saa varm og oprigtig Begeistring, at Franks Ansigt antog et formildet Udtryk, idet han halvt i Spøg halv alvorlig svarede: »Naa, lad os da slutte Fred! Jeg faaer vel lade Deres Ideal være i Ro, siden jeg ikke veed, hvilke farlige Planer det hindrer Dem i at udføre. Men naar *Deres* Ideal svigter – husk da paa mit!»

Han gik hen til Helene, og sagde: »Det er Skade, at Tyra Falk har bygget sit Huus paa saa løs en Grund! naar den brister, gaaer en riig og herlig Natur tilgrunde«. »Den Pige behersker Alt – selv Sorgens svarede Helene blidt. »Kan man tro at det Haab er bygget paa en løs Grund, som Døden ingen Magt har over?« – Men Frank rystede paa Hovedet: »Jeg frygter at hendes Haab er en Blomst uden Rod! Den overspændte Begeistring, som har holdt hende oppe i Sorgen, volder mig Gru. Hvis hun havde bukket under – kunde hun opreises; men nu vil det Slag, hvorfor hendes Ideal falder – hvis hun ikke har andet i Himmel eller paa Jord at holde sig til –

blive hendes Død. Jeg ønskede derfor at vække hendes Interesse for et andet, jordisk Formaal – havde hun fæstet Rod i dette Liv, vilde hun endnu kunne frelses. Men det nytter ikke at forsøge derpaa.»

Baronessen nærmede sig nu med en vis Høstidelighed, og sagde idet hun tog Plads ved Siden af Frank: »Veed De hvad! det undrer mig meget at De, selv i Ironie, vil tale saaledes med Frøken Falk efter hendes scandaløse Opførsel her idag! – »Det er ikke første Gang at vor forskjellige Opfattelse af Livet fører til Dispute mellem os! Men det undrer mig, at Deres Naade, som altid respecterer Meningsfriheden for mit Vedkommende, og forlanger den respecteret for Deres eget, ikke indrømmer Frøken Falk samme Ret. Skal man have naaet en vis Alder, eller være i Besiddelse af en vis Rang – være »Deres Naades eller »Deres Høiærværdigheds for at blive deelagtig i Troesfriheden? – »Her er ikke Tale om Frøkenens Tro eller Meninger, men om hendes Væsen og Gjerninger – om det skal tales, at hun her i en Præsts Nærverelse tilstaaer sin skammelige« – Frank afbrød hende alvorligt: »Deres Naade har Talefrihed – det forstaaer sig! Men hvis De bliver ved at tale i *den* Tone, benytter jeg mig ligeledes af min Frihed, og gaaer min Veil! Jeg har Tyra Falk kjær – jeg kjender Omstændigheder ved hendes Historie, som hun naturligviis ikke gjør Enhver Regnskab for –, og det skulde gjøre mig inderlig ondt, om jeg maatte taale at hendes Opførsel blev kaldet scandaløs. Hun har forbrudt sig mod en Lov, som hun aldrig frivilligt har underkastet sig. – Det kan man ikke med Billighed fortænke hende i. Ægteskabets Sacramente er en christelig Institution, som kun har Gyldighed for Kirkens Børn, og hun er ikke Christen af Hjertet. Jeg priser hende, fordi hun har frasagt sig et Misbrug, der er almindeligt fordi Loven giver det Medhold; thi naar Loven er saa jammerlig, skal man heller følge sin egen Fornuft end vedblive at trælle under den! Og hvad Scandalen angaaer, da kan selv den Uskyldigste vække Forargelse, naar Folk i Mangel af bedie er beredt til at forarge sig over ingenting – men hvem træffer saa Forbandelsen?»

Han talte saa strengt og alvorligt, at Baronessen blev forvirret; men hun svarede endnu mere forbitret: »Da er De virkelig den første Præst, som jeg hører forsvare Fritænkerie og Løsagtighed – for at nævne Tingen ved dens rette Navn – Tugthuusfangerne og